

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN !

PROLETER DEVRİMCİ

KÖZ

AYLIK KOMÜNİST GAZETE

Fiyat: 100.000 tl (10 yrk) (KDV dahil)

AĞUSTOS 2006-ÖZEL SAYI 1

**Ne Şeriat Ne Siyonizm
Birleşik Laik Filistin!**

**Filistin'e Özgürlük Savaşın
İşçilerle Gelecek!**

Devrim İçin Devrimci Parti!

**Yaşasın Komünistlerin
Birliği!**

Siyonist Devlet Yıkılacak Elbet!

Otuz yedi gün sürdü savaş. Barut kokusu sinmiş barış anlaşmalarının buza yazılmış yazılara benzediği Ortadoğu'da şimdi ateşkes zamanı... Ta ki yeni bir savaşa kadar....

Kana, Baalbek, Gaziye, Sayda, Sur... Eskiden sadece Beyrut'u bilirken bu otuz yedi günde Güney Lübnan'ın nice şehrinin, kasabasının adını öğrendik. Helikopterler, bombardman uçakları, roketatarlar tarafından harabeye çevrilen, tanklar tarafından çiğnenen tüm bu bölgelerin adları kazındı aklımıza.

Bini aşkın Lübnanlı can verdi, üç bin emekçi yaralandı bu otuz yedi günde. İsrail ordusu dört milyonluk Lübnan'da bir milyon kişiyi yerinden yurundan etti.

Bu saldırılara paralel olarak, siyonistlerin «Yaz Yağmuru» dediği harekatta 28 Temmuz günü Gazze Şeridi'nde de çoğunluğu sivil 117 Filistinli katledildi.

Geçen otuz yedi günde İsrail'in saldırısı vahşice olsa da emsalsiz değildi. Zira kurulduğu yıl olan 1948'den bu yana, Siyonist İsrail devletinin kırım ve kıyımlarının sayısız örneği yaşandı.

İsrail'in kuruluşunu Filistinlilerin el-Nakba, büyük felaket, olarak hatırlamaları boşuna değil. 1948 yılında savaşla kurulan İsrail'in işgal ettiği topraklardan yedi yüz bin Filistinli sürülmüştü. Ürdün'e, Mısır'a, Lübnan'a, Suriye'ye mülteci olarak yerleşmek zorunda kalan bu yedi yüz bin kişi o zamanki Filistin nüfusunun yarısıydı. Bugünse İsrail'i çevreyelen mülteci kamplarında yurtlarına dönmeyi dört gözle bekleyen mültecilerin sayısı dört milyona vardı.

İsrail Lübnan'ı ilk kez işgal etmiyor. Litani Operasyonu İsrail vahşetinin başka bir örneği. Filistin Kurtuluş Örgütü'nü uzaklaştırmak bahanesiyle 1978 yılında Lübnan'ı işgal eden İsrail yine yüzlerce emekçiyi öldürdü, işgal bölgesindeki üç yüz bin emekçiyi sürdü.

Ya Sabra ve Şatilla? 1982 yılında Lübnan'ı bir kez daha bu kez on sekiz seneliğine işgal edecek olan İsrail'in onayladığı bu katliamı unutmak mümkün mü? İsrail Falanj milislerinin Sabra ve Şatilla adıyla bilinen mülteci kamplarına saldırılarına sadece göz yummadı, her türden desteği de sundu. Saldırıları sonunda otuz altı günde değil otuz altı saatte 1500 Filistinli mülteci can verdi. Saldırıları sırasında savunma bakanı olan general Ariel Şaron 2001 yılında başbakanlık koltuğuna oturdu.

İsrail 1987 yılında Filistinliler taşlarını silaha çevirerek baş kaldırdırınca, intifadayı bastırabilmek için Gazze'yi ve Batı Şeria'yı topa tuttu. Beş yıl içinde bin Filistinliyi öldürdü. 2000 yılında

patlak veren el-Aksa intifadısını bastırmak içinse bu sefer 3500 kişiyi katletmesi gerekti İsrail'in.

İsrail olası başkaldırıları önlemek için sadece on bine yakın Filistinliyi zindanlarda esir etmedi. Aynı zamanda Filistinlilerin içine sıkıştırıldıkları Gazze ve Batı Şeria'yı duvarların içine hapsetti.

Siyonist İsrail'in Ortadoğu'da emekçilere kan kusturduğunu anlatmak için örnek aramaya gerek yok. Çünkü Nazilerin yahudilere uyguladığı katliam ne kadar biliniyorsa siyonistlerin Ortadoğu'da yaptıkları da o en az o kadar biliniyor.

Ancak Ortadoğu'ya barış ve huzurun gelebilmesi için önce siyonist İsrail devletinin ortadan kalkması gerektiği o kadar iyi bilinmiyor. Bunu en sık hatırlatanların gerici şeriatçı akımlar olduğuna bakarak veya Nazilerin uyguladıkları katliamı hatırlayarak bu fikrin karşısında duranlar az değil.

Siyonist İsrail Devleti Yıkılmalı

· **Çünkü** İsrail Filistin'i bölen devletlerden biri. İsrail ikinci dünya savaşı sonrasında Ortadoğu'ya kendi iki yüzlü barışlarını getiren emperyalistlerin Filistin'i parçalara bölerek esir etme projesinin bir parçası. İsrail'in kuruluşuyla, Ürdün'ün Filistin'den koparılıp başına bir kral atanarak devletleştirilmesinin eş zamanlı gerçekleşmesi tesadüf değil. Filistinlilere yönelik ilk kitlesel katliamların bu gerici devlet eliyle uygulanması da tesadüf değil.

· **Çünkü** İsrail siyonist, başka bir deyişle şeriatçı bir devlet. Üzerindeki tüm demokrasi yıldızlarına karşın İsrail musevi dininden olmayan emekçileri ezen böylelikle Filistinli emekçileri yahudi-arap diye birbirine düşüren bir devlet. Siyonist İsrail şeriatçı mantığı gereği kendi sınırlarını kah savaşarak kah yerleşimcileri teşvik ederek kah güvenlik bölgeleri yaratarak genişletmeyi hedefliyor.

Bu siyonist devlet yıkılmadıkça Filistinlileri birbirine kırdıran din savaşlarının önu kesilmeyecek ve bu savaşların sınıf savaşının önünü kesmesi önlenemeyecek. Farklı din ve mezheplerden Filistinlilerin farklı din devletlerinin sınırları arasında pay etmek bu topraklarda savaş sürekli kılmanın da en kestirme yolu.

· **Çünkü** İsrail sadece Filistin içinde değil tüm Ortadoğu'ya yeni savaşların tohumlarını ekiyor. Bölünmüş Filistin'in tepesindeki devletlerden biri olan İsrail kendi topraklarını genişletmek ve güvenlik altına almak için aynı bölgedeki diğer devlet ve güçlerle sürekli savaşıyor. İsrail kendisini savunma bahanesiyle, çevresindeki devletlere saldırıyor, bu devletlerin topraklarını kimi zaman geçici kimi zamanda kalıcı olarak işgal ediyor.

Siyonist İsrail Devleti'nin varlığı Filistin topraklarında başka gerici akımların boy vermesini ve dini siyaset aracı eden gerici akım ve devletlerin varlıklarını sürdürmelerini de sağlıyor.

Ortadoğu'ya barış ve huzurun gelmesi için siyonist İsrail devletinin yıkılması şart.

Ama siyonist İsrail Devleti'nin bu devlete karşı cihat açan şeriat orduları tarafından değil, İsrail'dekiler de dahil Filistinli emekçilerin tümünü seferber etmesi gereken bir proleter ayaklanma ile yıkılması gerekir; ve ancak o takdirde gerçekten parçalanıp ortadan kalkmış olacaktır.

Hamas ya İslami Cihad gibi Filistindeki ulusal kurtuluş mücadelesine önderlik iddiasında bulunan akımlar ya da Hizbullah gibi Lübnan'dan İsrail'e savaş açan örgütler İsrail'in devrimci bir şekilde yıkılmasına önderlik edemezler. Bu akımlar emekçi kitleleri uyutmak için İsrail'in yıkılmasından söz ettikleri sürece şeriatçılıktaki siyonist İsrail'le yarışacak bir devlet kurmayı hedefler. Gerçekte ise İsrail'in komşu devletlerinden birinin başına geçip Filistin'i bölmek için İsrail'le pazarlık etmeye fit olurlar. Hamas'ın iki yıllık hükümet pratiği, Hizbullah'ın emperyalistlerin oynacağı Birleşmiş Milletler'in barış gücü karşısındaki tutumu bu örgütlerin neye hevesli olduklarını en açık kanıtlardır.

Tarihi Filistin coğrafyasında Siyonist İsrail devletinin önünün başka gerici dinci akımlar tarafından kesilmesi imkansız değil. Ama bu, Siyonist devletin yıkılmasını sağlamayacağı gibi, Filistin toprakları üzerinde en az onun kadar gerici şeriat devletlerinin kurulmasından başka bir sonuç vermeyecektir. Gerici Ürdün Krallığı bunun en bariz ve küçük örneğidir.

Tam da bu yüzden Filistinli devrimcilerin görevi sözde Filistin davasını savunan ya da İsrail'e karşı şeriatçı bir devlet kurmak için mücadele eden şu ya da bu akımın peşine takılmak değildir. Filistin davası ile dayanışma göstermek isteyen başka ülkelerdeki devrimcilerin görevi de bu gerici akımları desteklemek değildir.

Komünistlerin ödevi din farkı gözetmeden Filistin topraklarındaki tüm emekçilere birleşik laik Filistin mücadelesinde önderlik edecek devrimci bir partiyi yaratmaktır.

Bunun yerine, gerici akımların kuyrukçuluğunu yapmak ise bu yoldan uzaklaşan bir yürüyüşün ilk adımdır.

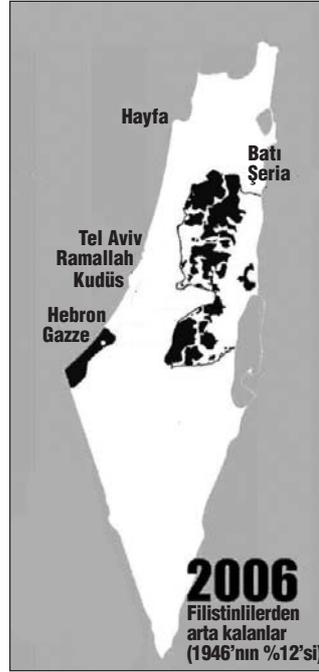
Ne Şeriat Ne Siyonizm

Birleşik Laik Filistin!

Devrim İçin Devrimci Parti!

Yaşasın Komünistlerin Birliği!

Filistin'in birleşmesi için iki devletin yıkılması, Filistinlilerin barış içinde yaşamaları için de din ile siyasetin ayrıldığı laik bir cumhuriyetin kurulması şarttır!

ve bu topraklarda yaşayan Arap ve Müslüman Filistinlilerin sayısı da onda birine inmiştir.

Ancak bu noktadan sonra emperyalistlerin uluslararası örgütü Birleşmiş Milletler bir Filistin devletini tanıma doğrultusunda adım atmıştır. Geride kalanların etrafına bir duvar çevrilmekte olduğu bilinmektedir ama Filistin devleti denen bir devletin sınırları hala belli değildir. Üstelik siyonist İsrail erkek bütün yurttaşlarını silahlandırıp seferber ederken, bütün dünyanın burjuva devletleri bu Filistinlilerin silahsızlanması için çılgın atmaktadır.

İngilizler Birinci Emperyalist Paylaşım Kavgası sonrasında kendilerine ayırdıkları Filistin'i tek parça halinde idare edemeyeceklerini anlayınca ilkin bölüp doğusunda bir kukla krallık olarak Ürdün devletini yaratmıştır. Filistin'in nihai parçalanması ise İkinci Dünya Savaşından sonra olmuştur. Galip devletlerin ortak planları sonucunda Filistin topraklarında Ürdün Krallığı'nın yanısıra bir de siyonist İsrail devleti kurulmuştur.

Nazi mezalimine maruz kaldıkları bahanesiyle güya insanlığın bir hediyesi diye kurulan bu gerici devlet o gün bugündür Filistinlilere ve bütün Ortadoğu halklarına kan kusturmaktadır.

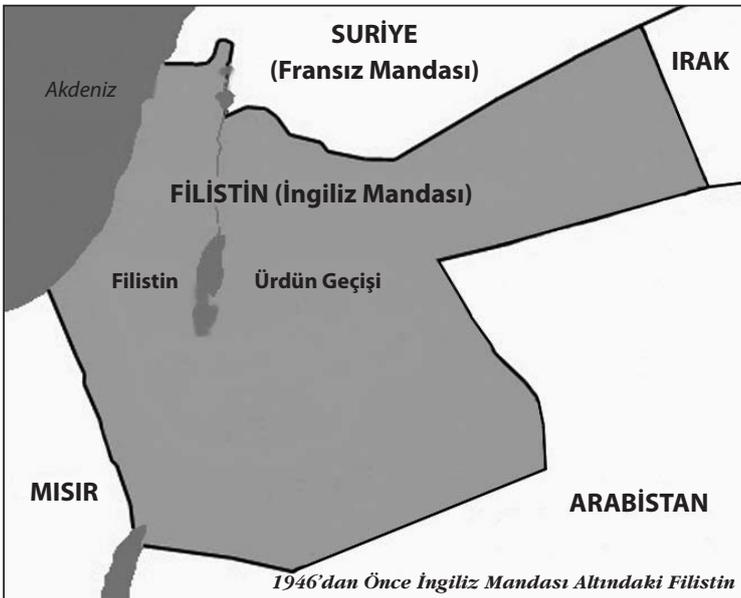
toprakları üzerindeki bu iki devletin yanısıra bir üçüncü devletin kurulmasının planlarını yapmaktadırlar. Bu üçüncü devletin de varolan ikisinden daha gerici bir devlet olarak kurulması için türlü tertipler de birbirini izlemektedir.

Filistinlilerin özgürlük ve huzur özlemi ve bu yoldaki mücadelesi arttıkça, Filistin topraklarında gerici devletlerin temellerinin atılması yönündeki hesaplar da artmaktadır.

Filistinlilerin din ırk ve mezhep ayrımı olmadan birlikte yaşayabileceği bir özgür Filistin'in kurulması için başta siyonist İsrail devleti olmak üzere bu iki devletin yıkılması ve tüm gerici dinci akımların önünün kesilmesi şarttır.

Buna giden yolu açmak için "Birleşik Laik Demokratik Filistin" hedefini bayrağına yazıp Filistinli emekçileri bu mücadele için seferber edecek bir komünist partisine ihtiyaç vardır. Filistin'in kurtuluşu da Ortadoğu'nun barışa ve özgürlüğüne gitmesi için gerekli ve en önemli şartlardan biridir.

Filistin, bugünkü İsrail, Ürdün ve Mısır topraklarının bir bölümünü içine alan bölgenin adıdır. Birinci Emperyalist Paylaşım Kavgasının ardından, Osmanlı Devleti'nin kontrolünden çıkarak İngiliz emperyalizminin mandası altına girmiş, söz konusu toprakların doğu kesimi üzerine 1946'da Ürdün Krallığı kurdurulmuştur. Bir sene sonra Birleşmiş Milletler Genel Kurulu «Filistin'in Araplar ve Yahudilerce kurulacak iki devlet arasında bölüştürülmesi» yönünde karar almış, 1948 senesinde kalan topraklar üzerinde İsrail devleti bağımsızlığını ilan etmiştir. 1967 Arap-İsrail savaşı sonunda İsrail'in Golan Tepeleri'ni, Gazze Şeridi ve Batı Şeria'yı işgal etmesiyle güya Filistinlilere ayrılan topraklar yok denecek kadar küçülmüş

Hizbullah Örgütü ve Nasrallah

Hizbullah (Allah'ın Partisi) bir sözcük olarak ilk kez İran topraklarında Şah rejimine karşı savaştan mollalardan biri olan Muhammed Gaffari tarafından kullanıldı. Çok partili rejime şiddetle karşı olan Gaffari'nin hapiste yazdığı yazılarında geçti bu sözcük: "Tek parti vardır; o da Allah'ın partisidir (Hizbullah)" Gaffari'nin tanımladığı Hizbullah, örgütlü, somut bir partiden ziyade bir çeşit gönül birliği, İslami rejimi getirmek isteyenlerin hareketi idi. Hareket hedefini Lübnan'daki çok uluslu yönetim biçimini, İran tarzı bir İslami devlete çevirmek olarak belirledi.

Bu anlamıyla İran'da 1979'da kurulan Humeyni rejimine Hizbullah fikrinin Gaffari'nin çizdiği biçimiyle katkıda bulunduğu söylenebilir. Zira Hizbullah'ın İran'da somut bir örgütlenme biçiminde ortaya çıkışı ancak Humeyni döneminde gerçekleşmiştir. Ortaya çıktığı andan itibaren de Humeyni'yi en büyük otorite olarak tanımış, temel politik kararlarını İran'daki rejime danışarak almıştır.

Hizbullah'ın örgütsel olarak doğduğu topraklar asıl olarak Lübnan'dır. 1920'de Fransız mandası altında kurulan bu ülkede siyasi güç Hristiyan Maruni azınlığın elinde idi. 1946'da Fransızlar ülkeyi terk ettikten sonra da siyasi güç bu grubun elinde kaldı. Bu durumun ülkedeki Hristiyanlara sağladığı ayrıcalıklardan duydukları rahatsızlık ülkedeki Şiiilerin örgütlenmelerine yol açtı. Bunun ilk somut adımları 1974'te İmam Musa Sadr tarafından kurulan Emel Örgütü ile atıldı. Kuruluşundan itibaren çok kısa bir süre düzenin çizdiği politik araçları kullanan bir mücadele hattını izleyen Emel Örgütü 1975 Lübnan İç Savaşı ile silahlı mücadeleye yöneldi. Bu süreçte Şiiilerin Emel Örgütü önderliğinde sürdürdükleri mücadele Hizbullah'ın da temelini oluşturdu.

1982'de İsrail'in Galile Harekatı adını verdiği bir hareketle, Filistin kamplarını gerekçe göstererek Lübnan'ı işgal etmesi üzerine Humeyni gizlice 3000 eğitimli muhafızını Lübnan'a gönderdi. Bu 3000 muhafız, Lübnan'da bugünkü Hizbullah'ın örgütlenmesini başlattılar. Ağırlıklı olarak Güney Lübnan'da Baalbek ve Bekaa Bölgesi'nde örgütlendiler. Bekaa Bölgesi, bugün Hizbullah'ın genel sekreteri olan Hasan Nasrallah'ın Emel Örgütü'nde sorumluluk aldığı bölge idi. Bu yıllar aynı zamanda Emel Örgütü'nde parçalanmaların yaşandığı bir dönemdi. Aynı süreçte Nasrallah ve yanındaki 500 kişi Emel'den ayrılarak Hizbullah'a katıldılar. O zamandan beri de Lübnan'daki Şiiileri temsil eden iki örgütten biri Hizbullah diğeri Emel oldu. Hizbullah'ın kuruluşundan tam 10 yıl sonra

Nasrallah ve Hamenei

da Nasrallah Hizbullah'ın genel sekreteri oldu.

Nasrallah, başlarda İsrail'in varlığını haksız ve yasadışı olduğunu ifade ederek örgütün amacını «Siyonist varlığını ortadan kaldırılması» olarak belirlerken, daha sonra İsrail'in üzerinde anlaşmazlık bulunan topraklar dışında varlığını sürdürebileceğini ifade etti. 1999'da yaptığı bir açıklamada örgütün hedefini üç temel maddeyle sınırlı olduğunu belirtti: 1. İsrail'in Güney Lübnan'dan çekilmesi 2. Golan tepelerini boşaltması 3. Filistinli mültecilerin geri dönebilmesi... Ayrıca hareket İsrail cezaevlerinde kalan Filistinli mahkumların serbest bırakılmasını da savunuyordu.

Nasrallah zaman zaman anti-semitist beyanlarda da bulundu: "Eğer Yahudiler İsrail'de bir araya gelirse, bu bizi onları dünya çapında kovalama zahmetinden kurtarır." diyerek örgütün hedefinin Yahudilerin ortadan kaldırılması olduğunu açıkladı.

Ancak Hizbullah zamanla bu görüşü yumuşatarak, Siyonizm ile Yahudiliği birbirinden ayırt etmek gerektiği, Siyonizm karşıtlığının, Yahudilerin bir eve sahip olmamasını savunmak olmadığını ifade eden açıklamalarda bulundu.

Bununla birlikte Hizbullah'ın özellikle molla rejiminin iktidarı aldığı ilk yıllarda İran'da bulunan devrimcilere yönelik imha politikaları her ne kadar zaman zaman unutulsa da bilinmektedir. Benzer şekilde Hizbullah'ın dini lideri kabul edilen Fadlallah'ın 1966'ya kadar Irak'ta geçirdiği yılları milliyetçilere ve komünistlere karşı mücadele eden İslami hareketin içinde geçmiştir.

Hizbullah'ın sosyalistlere yönelik tutumunu görmek için İran Kürdistan Demokrat Partisi'nin iki liderinin Hizbullah'ın suikast eylemleri sonucu katledilmelerini hatırlamak yeterlidir. İran devletinin rejim muhaliflerini ortadan kaldırmak için taşeron olarak kullandığı Hizbullah, 1988'de İKDP lideri Dr. Abdurrahman Kassemli'yu Viyana'da; 1992'de ise Kassemli'-

dan sonra partinin başına geçen Şerefkendi'yi ve beraberindeki partinin Almanya temsilcisi Humayun Ardalan'ı, Avrupa temsilcisi Fattal Abdul'yi ve Nuri Dehkurdi'yi, Sosyalist Enternasyonal'in kongresini izlemek üzere buldukları Berlin'de Lübnanlı bir işadamına ait bir lokantada tarayarak katletti.

1971 yılından 2000'e kadar Suriye devlet başkanı olan Hafız Esatla Hizbullah'ın yakın ilişkileri oldu. Ama Hizbullah Suriye'den ziyade İran İslam Cumhuriyeti tarafından siyasi ve ekonomik olarak desteklendi. ABD merkezli kaynaklara göre İran her yıl Hizbullah'a 60 ile 100 milyon dolar arası mali destekte bulunuyor. Bu süreçte 3000 Hizbullah militanı gerilla savaşı teknikleri, füze ve roket kullanımı, deniz savaşı ve konvansiyonel silahlarda uzmanlaşmak üzere İran'da eğitim gördü, 50 pilot yetiştirildi. Bu adeta bir devletin silahlı kuvvetleri haline gelmek üzere yetiştirilen bir orduyu akla getirmektedir. Nitekim İsrail'in Lübnan'a saldırısı karşısında Hizbullah'ın sanki Lübnan'ın resmi silahlı kuvvetleri imiş gibi görünmesi de bu izlenimi pekiştirmektedir.

FKÖ'nün yerine Filistin yönetiminin başına geçen Hamas'ın iktidar olduğu zaman nasıl bir değişime uğradığı da Hizbullah'a biçilen rolün neye benzediğini canlandırmak için iyi bir örnektir.

Nitekim işgal edilmiş Filistin topraklarındaki sivillerin de askerler kadar işgalci ve istilacı olduğunu dolayısıyla öldürülmelerinde beis görmediklerini açıklayan Hizbullah lideri Nasrallah, 2006 yılında yapılan bir röportajda Amerikan sivillerin masum olduğunu ve onlara zarar vermenin doğru olmadığını ifade etmişti. Hizbullah militanlarının herhangi bir biçimde Irak'a girmesini ve ABD'ye karşı mücadele eden herhangi bir Iraklı direniş örgütünü desteklemesini yasaklamıştı.

3 Mart 2005'te Bush ve yönetimi, Hizbullah'ın silahsızlandırıldığı koşullarda meşru göreceğini açıklamış. BM Güvenlik Konseyi'nin 1559 sayılı kararı da Lübnanlı ve Lübnanlı olmayan bütün milislerin silahsızlandırılması ve dağıtılması çağrısı yapmıştır.

Bu bakımdan Hizbullah'ın Siyonist İsrail'e karşı savaştığı doğru olsa da Siyonist İsrail'in yıkılması için savaştığı o kadar doğru değildir. Hele Hizbullah'ın aynı zamanda anti emperyalist olduğu hiç doğru değildir.

Kesin olan şudur ki, Hizbullah Filistin'in özgürleşmesine giden yolu açacak bir parti değildir. Aksine ABD'nin BOP projesinde tövbecar İslamcı akımlara biçilen role uyum sağlamaya müsait olduğu çok daha doğrudur.

Laiklik Denince Ne Anlaşılmalı?

Bütün semavi dinlerin beşiği olan ve tarih boyunca birbirleriyle savaşmış rakip dinlerin kutsal saydığı toprakları temsil eden Filistin'de dini esaslara dayalı bir devlet kurulsaydı o topraklarda din savaşlarının durması düşünülebilir mi? Bütün siyasi mücadelelerin dini alet ederek yürütülmesinin önü kesilebilir mi?

Nitekim tarih boyunca kesilememiştir. Siyasetin dini alet etmesi burjuvazinin egemen sınıf haline geldiği çağda ve kapitalizmin can çekiştiği emperyalizm çağında da bilakis daha da artarak sürmektedir. Dinin siyasete alet edilmesinin en üst biçimi ise sınıflı toplumların bekliliğinin dinin emirlerini yerine getirme bahanesine sığınan diktatörlükler tarafından yönetilmesidir.

Din ve devlet işlerinin birbirinden ayrılması diye kestirme yoldan tarif edilen laiklik ise bunun alternatifi olarak ortaya çıkmıştır. Genellikle laikliğin Fransız devriminin bir hediyesi olduğu söylenir ve düşünülür. Laikliğin referansını da Fransız devriminden özellikle de Jakobenlerden almak yaygın bir adettir. Yaşadığımız topraklarda hüküm süren burjuva diktatörlüğünün hakim ideolojisi de bunun üzerine kuruludur. Hatta özellikle bugünlerde kemalizmin en önemli ve en ilerici yönünün Fransız devriminden ve jakobenlerden devraldığı laiklik savunusu olduğunu öne çıkarmak olduğu en yaygın inanışlardandır. Kemalizmin jakobenlerin laiklik anlayışını aynen alıp uyguladığı doğrudur. Ama bu «laikliğin» din ve devlet işlerinin ayrılmasını temsil ettiği doğru değildir.

Aksine dinin siyasete alet edilmesinin özel bir türünü ifade eder bu sözümona laiklik anlayışı.

Komünistlerin kökten farklı laiklik anlayışının esin kaynağı da farklıdır. Din ve siyaseti din ile devlet işlerini birbirinden ayırt etmek için evvela din ile inanç özgürlüğünü ayırt etmek gerekir. Din kurumunun bütün imtiyazlarını kaldırmadan ne dini kurumların siyasete müdahale etmesi ne de siyasetin dini kullanması önlebilir. Laiklik evvela bunu yapmalıdır ve bunu inanç özgürlüğüne halel getirmeden yapmalıdır.

İşte bu laiklik anlayışının ilk kez hayat bulduğu yer yine Fransadır ama Paris Komününün Fransasıdır. Dünyanın ilk proletarya diktatörlüğü olan 1871 Paris Komününü kilise ve devletin ayırdığı ilan ediyordu. Beşinci gününde, 21 Nisan 1871'de Paris Komününün kilise ve devletin ilişkisi hakkında benimsediği karar şöyleydi:

"Fransız Cumhuriyeti'nin ilkelerinin başında özgürlük gelir; vicdan özgürlüğü özgürlüklerin başında gelir; dini mali olarak desteklemek yurttaşlara kendi inançları dışında bir dayatmada bulunmaktır ve ahlaksızcadır; ruhban sınıf monarşinin hürriyete karşı işlediği suçların ortağıdır;

Bu nedenlerle, Paris Komünü Şu kararları almıştır:

Madde 1. Kilise ile Devlet birbirlerinden ayrılmıştır.

Jakoben laikliğin neye benzediğini en iyi gösteren resimlerden biri budur: Fransa'da bir kilise; kapısında Fransız Cumhuriyeti ve eşitlik kardeşlik özgürlük yazılı

Madde 2. Dini cemaatlere ayrılan bütçe iptal edilmiştir.

Madde 3. Dini cemaatlere ait olan malların tümü ulusun malı olarak kabul edilmiştir."

Bugünün Fransa'sındaki sözde laiklik kampanyalarına destek sunup yabancı düşmanlığı yapanların aksine 1871'de Paris'in silahlı emekçileri herhangi bir dini ya da etnik grubu kendisine hedef almamıştı.

Bilakis Komün tümüyle enternasyonalist bir ruhla hareket ettiği için Alman işçi Leo Frankeli çalışma bakanı yapıyor, adları J. Dabrowski ve W. Wróbleski olan iki Polonyalı önemli askeri mevkilere yerleştiriyordu. O zamana kadar yurttaştan sayılmayan mağripli müslümanlar komünün eşit bileşenleri olarak kabul ediliyordu. Komün yabancıların resmi mevkilere getirilmesini "Komün'ün bayrağı Dünya Cumhuriyeti'nin bayrağıdır" diyerek gerekçelendiriyordu. Versaille'cılar ise bunu gerekçe göstererek komünarlara karşı savaşmanın Fransızlar arasında bir savaş olmayacağını öne çıkarmaya gayret ediyorlardı.

Filistin topraklarında yaşayanların bu topraklar üzerinde birlikte egemenliklerini ifade edecekleri tek bir devlet mümkün ve gereklidir. Bu devlet bütün yurttaşlarının, inanç özgürlüğü de dahil tüm özgürlüklerini güvence altına alan ve aynı zamanda bütün dinlerin ve dini kurumların sadece devlet işlerinden uzak tutulmasını değil siyasete herhangi bir biçimde karışmasına da müsaade etmeyen laik bir cumhuriyet olmalıdır.

Filistin topraklarında yaşayanların özgürleşmesine giden yolun başında işte böyle bir laik ve birleşik Filistin devleti olacaktır.

Bu yolun açılmasına önderlik edecek partiyi kurması gereken komünistlerin ayırım çizgilerinin başında da her türlü dinci akımla ve dinci akımların kuyruğuna takılan oportünistlerle arasına çekeceği ayırım çizgisi gelir.

YAŞASIN KOMÜNİSTLERİN BİRLİĞİ!

PROLETER DEVRİMCİ KÖZ AYLIK SİYASİ GAZETE SAHİBİ VE SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: ERCAN COŞKUN; YÖNETİM YERİ:

ÜSKÜDAR CADDESİ, PINAR PASAJI, KAT:2, NO:39 KARTAL İSTANBUL; TELEFON: 0216 387 50 90; BASILDIĞI YER: KAYHAN MATBAASI